

subjektivní skutkové podstatě řečeného zločinu stačiti již rozsudkové zjištění, podle něhož obžalovaný, omezuje Ch-ovou v její osobní svobodě násilně a způsobem, odpovídajícím zároveň objektivnímu znaku zločinu podle § 93 tr. zák., jednal úmyslně a (vědomě) protiprávně. Zjišťuje-li rozsudek přes to jeho dále sahající úmysl a konečný cíl jeho jednání, stalo se tak zřejmě jen proto, že násilí, jehož obžalovaný proti Ch-ové použil a které vyhovuje pojmu omezování osobní svobody jiného člověka jakožto objektivního znaku řečené skutkové podstaty, sloužilo mu podle přesvědčení soudu jen jako prostředek k dosažení cíle jin současně sledovaného, aby na Ch-ové vynutil soulož. Jelikož rozsudek zjišťuje dále, že obžalovaný od svého konečného cíle dobrovolně upustil, nebylo po stránce právní závady proti tomu, by mu jeho jednání nebylo přičítáno jako zločin podle § 93 tr. zák. (rozh. č. 1404, 2890 sb. n. s.), ovšem za předpokladu, který byl v souzeném případě také splněn, že totiž ono jednání vykazuje veškeré pojmové znaky objektivní i subjektivní skutkové podstaty tohoto zločinu. Podřadil-li však soud právě stolice jednání obžalovaného správně a bez porušení (nesprávného použití) zákona skutkové podstatě zločinu podle § 93 tr. zák., stává se bezpředmětnou námitka, uplatňovaná zmateční stížností s hlediska důvodu zmatečnosti podle čís. 10 § 281 tr. ř.: v ten rozum, že ono jednání bylo lze kvalifikovati nejvýš jen jako přestupek podle § 516 tr. zák.

Čís. 3675.

Skutečnost, že se pachatel mohl sice pokládati za ohrožena a k obraně nucena, že však vykročil z mezí nutné obrany jen ze strachu, nezbavuje ho zodpovědnosti podle § 335 tr. zák.

Tato nedbalost ve smyslu posl. věty § 2 g) tr. zák. nevztahuje se na samu povahu skutku, k odvrácení útoku podniknutého, nýbrž na poměr tohoto skutku k rozsahu nutné obrany; nedbalost ta spočívá v možnosti poznání, že skutek není úměrným útoku a potřebě obrany; stačí tu i nedbalost nevědomá.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1929, Zm I 574/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 28. února 1929, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného dovolávajíc se důvodů zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) ,b) a 5 tr. ř. provádí je tvrzením, 1., že, mohl-li obžalovaný podle zjištění rozsudku za hádky s Ambrožem U-em považovati svoji tělesnou bezpečnost za ohroženu a tím se k obraně proti U-ovi nucena, nemohl seznati, že z toho může vzejíti nebezpečství pro tělesnou bezpečnost U-ovu, takže není tu zákonného znaku § 335 tr. zák. (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.), 2. že, viděl-li se obžalovaný v hádce

s A. U-em ohroženým a k obraně nuceným a jednal-li tedy v afektu, --- stal se beztrestným podle § 2 písm. e) tr. zák. z důvodu putativní nutné obrany, — a dále, že v případě tom jest nesprávné zjištění, že obžalovaný překročil meze nutné obrany; překročil-li však podle rozsudkového zjištění meze nutné obrany z poděšení, ze strachu nebo z leknutí, měl mu býti přiznán důvod beztrestnosti podle § 2 písm. g) tr. zák. (§ 281 čís. 9 b) tn. ř.); 3. že zjištění subjektivní nutné obrany se strany jedné a překročení mezí nutné obrany s druhé strany jsou navzájem neslučitelná (§ 281 čís. 5 tr. ř.). Zmateční stížnost snaží se tu vytvořiti právní stav, jakoby v zákoně vůbec nebylo poslední věty § 2 písm. g) tr. zák. Skutečnost nalézacím soudem zjištěná, že se obžalovaný mohl sice považovati za ohrožena a k obraně nucena, že však vybočil z mezí nutné obrany jen ze strachu, nezbujuje ho zodpovědnosti podle § 335 tr. zák. Tato nedbalost ve smyslu poslední věty § 2 písm. g) tr. zák. nevztahuje se na samu povahu skutku, k odvrácení útoku podniknutého, nýbrž na poměr tohoto skutku k rozsahu nutné obrany; nedbalost ta spočívá v možnosti poznání, že skutek není úměrným útoku a potřebě obrany, ba stačí tu i nedbalost nevědomá. Tímto výkladem zákona řídil se i nalézací soud a s hlediska § 335 tr. zák. nemusil zjistiti, že stěžovatel byl si vědom nadměrnosti skutku, stačilo, že jest v rozsudku zjištěna možnost poznání nadměrnosti té na straně stěžovatelově.

Čís. 3676.

Pojmu »přechovávání« ve smyslu § 13 čís. 1 zákona na ochranu republiky odpovídá již skutkový stav záležející v tom, že pachatel má u sebe, doma nebo na místě mu přístupném vědomě některý z předmětů, jež má toto ustanovení zákona na mysli. Nezáleží na podnětu, z něhož k tomu došlo, ani na účelu tohoto skutkového stavu.

V subjektivním směru se nevyžaduje, by pachatel měl vůli směřující k tomu, by předmět, jež přechovává, zůstal ukryt a nemusil býti odevzdán úřadu.

I ke skutkové podstatě zločinu podle § 13 čís. 1 zák. čís. 50/1923 se vyhledává zlý úmysl, ten se však vyčerpává již ve vědomí pachatelově, že přechovává, t. j. má u sebe, doma nebo na místě, kam má přístup, bez úředního povolení některý z předmětů v onom § vypočtených.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1929, Zm II 299/29.)

N e j v y š š í s o u d jako zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 19. července 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedovoleného ozbrojování podle § 13 čís. 1 zák. na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc k novému projednání a rozhodnutí témuž sborovému soudu první stolice.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek soudu první stolice, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podle § 13, čís. 1 zák. na ochranu